

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně:

Y.A., narozená ..., státní příslušnost Nigérie, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,

zastoupena: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému:

Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 6.6.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2019 č.j. KRPP-6607-31/ČJ-2019-030022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 6.6.2019 podanou prostřednictvím žalovaného se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2019 č.j. KRPP-6607-31/ČJ-2019-030022, kterým podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu**

cizinců), se doba zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění, stanovená na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody rozhodnutím Policie České republiky (dále jen **Policie ČR**) ze dne 13.1.2019 č.j. KRPP-6607-3/ČJ-2019-030022, prodloužená rozhodnutím ze dne 22.2.2019 č.j. KRPP-6607-20/ČJ-2019-030022 o 75 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody, prodlužuje s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 180 dní od okamžiku omezení osobní svobody. (Kopie napadeného rozhodnutí k žalobě nebyla připojena.)

2. **Žalobkyně v žalobě** rozporovala závěry žalovaného ohledně délky zajištění a nesouhlasila s prodloužením doby zajištění o dalších 60 dní tj. celkem na 180 dnů ode dne omezení osobní svobody, neboť takto stanovenou délku považuje za nepřiměřenou. Ze strany správního orgánu opakovaně dochází ke špatnému výpočtu doby zajištění a jejímu nepřiměřenému prodlužování. Správní orgán uvedl, že *„dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 5.2019 účastnice řízení se odmítá dobrovolně vrátit zpět do domovského státu. Proto Ředitelství služby cizinecké policie přistoupí k realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel. Protože je pro členy eskorty nezbytně nutné zajistit ubytování, letenky a cestou Ministerstva zahraničních věcí víza potřebná pro vstup na území Nigérie. Doba trvání vydání víz příslušnými orgány nigerijskými orgány je minimálně 30 dnů od doručení žádosti.“* Žalobkyně má s ohledem na uvedené za to, že prodloužení zajištění je důvodné pouze ode dne 2.5.2019 v rozsahu 30 dní, které jsou nezbytné pro učinění všech kroků k realizaci správního vyhoštění. Není zřejmé, proč ze strany správního orgánu dochází k zajištění o dalších 60 dní. Žalobkyně uvedla, že zajištění představuje nejzazší prostředek, který umožňuje správnímu orgánu zasáhnout do jejího ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Celý proces realizace správního vyhoštění by měl proběhnout co nejrychleji a správní orgán by neměl nepřiměřeným prodloužením zajištění vytvářet prostor pro neodůvodněné průtahy, ke kterým ze strany správního orgánu dochází. Nic nebrání správnímu orgánu rozhodnout po před uplynutím doby zajištění o vydání nového rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, pokud budou důvody zajištění přetrvávat. Správní orgán ovšem postupuje tak, aby si „usnadnil práci“ a omezuje žalobkyni nepřiměřeným způsobem na jejích právech. Žalobkyně uvedla, že žalobce (pozn. soudu – správně žalovaný) nemůže předem předpokládat neodůvodněné průtahy v řízení a na základě této skutečnosti již předem rozhodnout o omezení osobní svobody žalobkyně a prodloužit dobu trvání zajištění o dalších 60 dní tj. celkem na 180 dní ode dne omezení osobní svobody, když by postačovalo zajištění na dobu kratší. Zajištění za účelem správního vyhoštění je nejzazší prostředek omezení osobní svobody a proto by s ním mělo být nakládáno pouze v případě, kdy nepostačuje použití mírnějšího opatření. Při rozhodování o době zajištění, je žalovaný povinen přihlídnout k předpokládané době řízení, tak aby byla adekvátní a odpovídala předpokládané době trvání příprav nutných k realizaci správního řízení, což dle mínění žalobkyně žalovaný neučinil. Současně žalobkyně nesouhlasila s prodloužením zajištění, neboť se správní orgán dostatečně nevypořádal s možností uložení některého z mírnějších opatření - tj. zvláštních opatření za účelem vycestování. Správní orgán má vedle možnosti rozhodnout o zajištění taktéž možnost uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Předmětné ustanovení umožňuje správnímu orgánu uložit tři formy mírnějších donucovacích opatření za účelem správního vyhoštění cizince, na které žalobkyně odkázala. Následně uvedla, že z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem došel správní orgán k závěru, že by v jejím případě uložení mírnějšího opatření bylo nedostačující.

Žalobkyně má tedy za to, že rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnost, proto závěrem navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 9.5.2019 č.j. KRPP-6607-31/ČJ-2019-030022**, jehož kopie byla pořízena soudem ze správního spisu žalovaného, bylo žalovaným rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak, že doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody rozhodnutím Policie ČR ze dne 13.1.2019 č.j. KRPP-6607-3/ČJ-2019-030022, prodloužená rozhodnutím ze dne 22.2.2019 č.j. KRPP-6607-20/ČJ-2019-030022 o 75 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody, se prodlužuje s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 180 dní od okamžiku omezení osobní svobody.
4. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí** vyplývá, že žalobkyně byla dne 11.1.2019 v době od 20:30 hodin do 20:45 hodin kontrolována Policií ČR při pobytové kontrole dle § 167 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v nočním klubu Pamela, adresa Husova ulice 15, Plzeň. Při této kontrole předložila doklad Nigérie CP č. A04722527, kde neměla vyznačené žádné oprávnění ani vízum, které by jí opravňovalo k pobytu na území ČR. Dále předložila Rámcovou nájemní smlouvu ze dne 3.2.2016 na pronájem místnosti v objektu, kde byla kontrolována. Na základě výše uvedených skutečností byla dne 11.1.2019 ve 20:45 hodin zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. a), odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**). Lustrací v Cizineckém informačním systému (dále jen **CIS**) bylo zjištěno, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**). Správní orgán si vyžádal předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. CPR-12284/ČJ-2013-931200-SV ze dne 23.9.2013, rozhodnutí o odvolání Ministerstva vnitra č.j. MV- 131533-8/OAM-2013 ze dne 17.7.2014 a trestní příkaz jednací číslo 19 T 9/2016 ze dne 20.1.2016. Z trestního příkazu je zřejmé, že žalobkyně byla odsouzena k trestu vyhoštění z území ČR v trvání 3 roků. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 30.1.2016, trest vyhoštění do 30.1.2019. Žalobkyně svým pobytem na území ČR maří výkon soudního rozhodnutí - trestní příkaz 19 T 9/2016. Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobkyní dne 12.1.2019 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

V protokolu o výsledku sepsaného dne 12.1.2019 žalobkyně uvedla, že z Nigérie přicestovala před 9 lety za svým manželem do ČR, ten se s ní po dvou letech rozvedl, byl to Čech. Následně šla na policii a požádala o azyl. Dostávala víza k pobytu. Poslední vízum dostala na 6 měsíců v Praze, kdy to přesně bylo, si nepamatuje. V současné době nemá žádný pobyt na území ČR. K vydanému rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. CPR-12284/ČJ-2013-931200-SV uvedla, že žádné takové rozhodnutí nedostala. K trestnímu příkazu vydanému Obvodním soudem pro Prahu 5 dne 20.1.2016 jednací číslo 19 T 9/2016 za maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a odsouzení k trestu vyhoštění z území ČR na 3 roky uvedla, že nic takového nedostala. U uvedeného soudu nikdy nebyla. Z území ČR nevycestovala, protože žádný trestní příkaz nedostala. Dále uvedla, že si byla vědoma toho, že na území ČR od 12.8.2013 do 17.9.2013 pobývala bez dokladu a bez víza, od 10.11.2015 do 17.1.2016 bez víza, a od 31.1.2016 do 11.1.2019 opět bez víza, a tímto svým opakovaným neoprávněným pobytem opakovaně porušovala zákon o pobytu

cizinců. Území ČR od svého příjezdu v roce 2009 neopustila, do svého domovského státu se vrátit nechce, chce zůstat na území ČR; prostředky na vycestování nemá. O mezinárodní ochranu prý žádala pouze v roce 2013.

Dne 17.1.2019 bylo žalobkyni vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU č.j. KRPP-6379-17/ČJ-2019-030022 ze dne 17.1.2019 a doba, po kterou nebyl žalobkyni umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena na 5 let, doba k vycestování z území ČR byla stanovena na 30 dní. Toto rozhodnutí nenabývalo právní moci, neboť se žalobkyně v zákonné lhůtě odvolala proti tomuto rozhodnutí. Správní orgán dne 5.2.2019 napadené rozhodnutí předal odvolacímu nadřízenému správnímu orgánu. Na základě těchto skutečností bylo žalobkyni dne 22.2.2019 prodlouženo zajištění rozhodnutí o zajištění č.j. KRPP-6607-20/ČJ-2019-030022 podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy se doba zajištění za účelem správního vyhoštění prodloužila o 75 dní, tj. celkem na 120 (dní od okamžiku omezení osobní svobody). Dne 10.4.2019 bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-7495-6/ČJ- 2019-930310-V243 odvolání (žalobkyně) proti „Rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU“ ze dne 17.1.2019 č.j. KRPP-6379-17/ČJ-2019-030022 zamítnuto, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.4.2019. Dne 2.5.2019 obdržel správní orgán sdělení od Ředitelství služby cizinecké policie k realizaci správního vyhoštění z území členských států EU. Dle sdělení se žalobkyně odmítá dobrovolně navrátit zpět do domovského státu, bude realizace správního vyhoštění z území členských států EU provedena s policejní eskortou. Pro členy eskorty je nezbytné zajistit ubytování, letenku a cestou Ministerstva zahraničních věcí víza potřebná pro vstup na území Nigérie. Doba trvání vydání víz příslušnými nigerijskými orgány je minimálně 30 dnů od doručení žádosti.

Žalovaný současně uvedl, že z výše uvedených důvodů by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť žalobkyně opakovaně maří výkon soudních a správních rozhodnutí a vycestovat z území ČR nechce. Nemá k dispozici ani žádnou hotovost, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců, z tohoto důvodu nelze zvláštní opatření za účelem vycestování z území uložit. Žalobkyně tedy nechce opustit území členských států EU a svým dalším pobytem bude mařit výkon správního rozhodnutí č.j. KRPP-6379-18/ČJ-2019-030022. Zároveň správní orgán zvažoval a postupoval v souladu s ustálenou judikaturou NSS (9 As 5/2010-74. 1129/2010 Sb).

Doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobkyně. Vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Správní orgán průběžně po dobu zajištění žalobkyně prověřoval a dále prověřovat bude, zda důvody zajištění trvají.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 11.6.2019** současně odkázal na vyjádření k žalobě č.j. KRPP-6607-23/ČJ-2019-030022, a dále uvedl následující: Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-7495-6/ČJ-2019-930310-V243 zamítnuto a rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.4.2019, vedeno ve spise č.j. KRPP-6379/ČJ-2019- 030022 (správní vyhoštění – A.Y.). Dne 8.4.2019 vydal Krajský soud v Plzni rozsudek č.j. 17A 61/2019-31, ve spise vedený pod pořadovým číslem 32, kterým zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobkyně ze dne 22.2.2019 č.j. KRPP-6607-20/ČJ- 2019-030022. Dne 7.5.2019 žalobkyně

podala žalobu proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. CPR-7495-6/ČJ-2019-930310-V243, do ukončení řízení o podané žalobě nemůže správní orgán činit úkony spojené s realizací správního vyhoštění, ve spise vedeno pod pořadovými čísly 35, 36. Dne 15.5.2019 podala žalobkyně blanketní kasační stížnost ve spise KRPP-6607-20/ČJ-2019-030022 evidovanou u Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) pod č.j. 2 Azs 144/2019-14 proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8.4.2019, č.j. 17A 61/2019-31, ve spise vedeno pod pořadovým číslem 34. Žalovaný je přesvědčen o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobkyně a následném prodloužení doby zajištění, neboť dosažení cíle zajištění je reálné i přes zjevnou snahu žalobkyně co nejvíce oddálit realizaci vyhoštění za využití zákonných prostředků. Zajištění žalobkyně je důsledkem jejího úmyslného protiprávního jednání, které spočívalo v neoprávněném pobytu na území ČR a v nerespektování právního řádu ČR tím, že ignorovala rozhodnutí soudů a správních orgánů. Pokud by se podařilo realizovat správní vyhoštění žalobkyně před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobkyně, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; souhlasil také, aby soud ve věci rozhodl bez jednání.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.5.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 11.6.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle záznamu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.5.2019 žalobkyně předáno téhož dne.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobkyně ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“

10. V § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
11. Zdejší soud nejprve uvádí, že k charakteru rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze obecně konstatovat, že správní orgán musí vždy dbát na to, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Pokud tedy správní orgán přistoupí k prodloužení doby zajištění, musí především zdůvodnit, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. (srov. rozhodnutí NSS ze dne 15.12.2011 č.j. 7As 126/2011-43).
12. Dále je nutné konstatovat, že k obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince se vyjadřoval NSS v rozhodnutí ze dne 30.9.2014 č.j. 4 Azs 122/2014-43, v němž uvedl, že: „o zajištění cizince je rozhodováno bez provádění plnohodnotného správního řízení (§ 168 zákona o pobytu cizinců, srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011 – 79, body 13-15), přičemž časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, když celkově může zajištění podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, „trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.“ Tohoto aspektu si byl vědom rovněž rozšířený senát (srov. výše citované usnesení č.j. 7 As 79/2010 – 150, bod 26). Na odůvodnění rozhodnutí o zajištění tak nelze klást totožné nároky jako na (případně) následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze rovněž podrobit přezkumu odvolacím správním orgánem, popř. správními soudy. V rozhodnutí o zajištění postačí odpovídající vymezení důvodů pro omezení osobní svobody dotčeného cizince, což žalovaný učinil.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince.
13. Soud dále poukazuje na to, že v nyní projednávané věci žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně shledal, že důvody zajištění i nadále trvají, důvod k jeho ukončení tudíž není dán. Dále bylo žalovaným uvedeno, z jakého důvodu nepovažuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců za dostačující a rovněž zdůvodnil délku doby, pro kterou bylo zajištění žalobkyně prodlouženo. Žalovaný shledal prodloužení doby zajištění žalobkyně nezbytným a to dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedla nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítla tyto údaje uvést anebo vyjádřila úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jejího podání. Žalobkyně v protokolu uvedla, že nemá žádné finanční prostředky k vycestování z území ČR. Z důvodu, že nemá povolen pobyt, tak není schopna si zajistit legální cestou finanční prostředky na vycestování. Současně soud v dané věci nezjistil konkrétní důvody, pro které by vyhoštění nemohlo být reálně možné. Soud má za správnou argumentaci žalovaného, že hlavní překážkou realizace správního vyhoštění je, že Ředitelství služby cizinecké policie musí zajistit ubytování, letenky a cestou Ministerstva zahraničních věcí víza potřebná pro vstup na území Nigérie pro policejní eskortu Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel.
14. Ohledně doby, o kterou bylo zajištění žalobkyně prodlouženo, soud uvádí, že účinná právní úprava poskytuje zajištěnému cizinci dostatečnou právní ochranu, když je podle § 129a zákona o pobytu cizinců oprávněn v pravidelných intervalech iniciovat přezkoumání trvání podmínek zajištění formou žádosti o propuštění. Je-li o této žádosti rozhodnuto

negativně, je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví, o které je soud povinen rozhodnout ve lhůtě sedmi dnů. O možnosti podat žádost o propuštění byla žalobkyně v napadeném rozhodnutí poučena. Zároveň policie z úřední povinnosti po celou dobu zajištění cizince zkoumá, zda důvody zajištění trvají. V případě, že budou po celou tuto dobu trvat důvody zajištění žalobkyně a nebude-li dříve realizováno správní vyhoštění, stanovil správní orgán maximální délku doby zajištění na 180 dní, což je v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

15. K výše uvedenému soud dodává, že správní orgán je nucen předpokládat určitý průběh řízení, tak aby mohl přiléhavě reagovat na nastalé situace, za tímto účelem zákonodárce účelně poskytl správnímu orgánu pravomoc prodloužit dobu zajištění i opakovaně, tak aby mohl správní orgán přiléhavě reagovat v řízeních o zajištění cizinců. Žalovaný tedy v případě zajištění na dobu 45 dnů a následně o dalších 75 dnů, předpokládal plynulý průběh řízení avšak vzhledem k nastalým skutečnostem, musela reagovat dalším prodloužením doby zajištění tak, aby nedošlo k zmaření realizace vyhoštění. V opačném případě, zákon ukládá správnímu orgánu povinnost v průběhu doby zajištění žalobkyně zkoumat, zda nenastaly skutečnosti, pro něž by žalobkyně musela být okamžitě propuštěna ze zařízení, nebo rovněž zda nenastaly skutečnosti odůvodňující použití mírnějších opatření - nic takového však zjištěno nebylo. Žalovaný tak postupoval přiměřeně, pokud zvolil dle jeho názoru a rozhodovací praxe prodloužení lhůty o 60 dní, tak aby byl již schopen s jistotou dovršit proces realizace vyhoštění, v důsledku vývoje nepředvídaných okolností. Z uvedeného mimo jiné tedy vyplývá, že ona doba 60 dní není fixní a může dojít k její změně nebo úplnému zrušení.
16. Soud tedy na závěr konstatuje, že v případě žalobkyně je rozhodnutí o prodloužení jejího zajištění zcela namístě a řádně odůvodněné. Žalobkyně nerespektovala právní řád ČR, tj. členského státu EU, a pobývala na území bez patřičného povolení k pobytu, navíc vědoma si protiprávnosti svého jednání. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje náležité uvedení všech důvodů, pro které bylo zajištění žalobkyně prodlouženo i řádné odůvodnění výroku, jímž byla stanovena doba zajištění žalobkyně, přičemž obsahuje i předpokládaný úkon potřebný k realizaci vyhoštění. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a není v rozporu s dotčenými ustanoveními správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.
17. Nad rámec soud uvádí, že žalobkyně byla dne 2.7.2019 propouštěna ze ZZC Bělá Jezová, jak vyplývá ze sdělení Policie ČR ze dne 4.7.2019 č.j. KRPP-6607-46/ČJ-2019-030022-ZZC, které bylo soudu doručeno po vyhlášení tzv. zkráceného rozsudku a jeho umístění na úřední desku.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 24. června 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně